

Pau eta Ametsen Kopa

Bazen behin, zelai berde eta mendiz inguratutako herrixka lasai batean, Pau izeneko mutil bat bizi zen. Pau futbolarekiko grinaz bete zen ibiltzen ikasi zuenetik. Baloia beti alboan zuela, egunak lagunekin patioan jolasten eta futbolaren munduan etorkizun oparoa amesten ematen zituen. Bere gurasoek, Josep eta Victòriak, beti animatzen zuten bere ametsak jarraitzera, eta bere anaia zaharrena, Gerard, zen bere jolaskide leialena.

Egun batean, Pau bere ohiko patioan jolasten ari zela, zarata zirraragarri bat entzun zuen herriko plazatik. Jakin-minez, baloia utzi eta hara joan zen korrika. Iritsi zenean, urrezko argiz distiratzen zuten letrak zituen kartel handi batek harritu zuen. “Ametsen Kopa: Futbol txapelketa”, zioen kartelak.

Pauren begiak ilusioz distiratzen ziren xehetasun guztiak irakurtzen zituen bitartean. Eskualde osoko taldeekin osatutako futbol txapelketa bat zen, eta saria “Ametsen Kopa” baino ez zen, herriko haur guztiek miresten zuten garaikur distiratsu bat. Pauk berehala jakin zuen txapelketa horretan parte hartu behar zuela.

Etxera joan zen korrika gurasoei eta anaiei berria ematera. “Gurasoak, Gerard!” oihu egin zuen Pauk etxera sartzean. “Futbol

txapelketa bat dago herrian! Parte hartu al dezaket? Mesedez!”

Gurasoek eta anaiak irribarre egin zioten haren zirrara ikusita. “Aukera zoragarria da, Pau”, esan zuen Josepek, eskua sorbaldan jarriz. “Zure ondoan egongo gara, emaitza edozein dela ere”.

Familiaren laguntzarekin, Pauk txapelketarako prestatzen hasi zen. Orduak eta orduak eman zituen jolastokian praktikatzen, jaurtiketa zehaztasuna eta korrika egiteko abiadura lantzen. Egunero txapelketan bikain aritzeko eta ondo egiteko gogo gehiagorekin esnatzen zen.

Azkenean, txapelketaren eguna iritsi zen. Eguzkia distiratsu ari zen, eta airea irrikaz eta zirraraz beteta zegoen. Pauk herriko beste haurrekin bat egin zuen futbol zelaian, non taldeak lehiaketarako prestatzen ari ziren. Bihotza azkar taupaka ari zitzaion hasierako txistuaren zain zegoen bitartean.

Lehen partida erronka handia izan zen, baina Pauk eta bere taldeak ausardiaz eta erabakitasunez borrokatu zuten. Pase zehatzekin eta defentsa sendo batekin, lehen partida irabazi zuten. Jendetzak txalo zaparrada egin zion gogotsu, eta Pau inoiz baino motibatuago sentitu zen.

Txapelketa intentsitatez jarraitu zuen, partida bakoitza borroka zirraragarria izanik. Pau nabarmendu zen zelaian, pase ikaragarriak eginez eta gol erabakigarriak sartuz. Bere konfiantza handitu egin zen garaipen bakoitzarekin, eta bere familia inoiz baino harroago zegoen.

Azkenean, gehien itxaroten zen unea iritsi zen: Ametsen Kopako finala. Pau eta bere taldea aurkari ikaragarri baten aurrean aurkitu ziren, eta bazekiten partida gogoratzeko moduko proba izango zela.

Partida hasieratik izan zen bizia. Adrenalina zainetan zehar zuela, Pauk zuen guztiarekin borrokatu zuen. Korrika egin zuen, ostikoka ibili zen, defendatu egin zuen, garaipena lortzeko dena emanez. Tentsioa nabaria zen denbora poliki-poliki aurrera zihoan heinean.

Partida amaitzeko minutu batzuk falta zirela, aurkako taldeari penaltia eman zioten. Pauri bihotza hondoratu zitzaion aurkako jokalaria atezainari begira ikustean. Jaurtiketa indartsu batekin, atezainak ezkerrera bota zuen bere burua, baina baloia beste aldera joan zen. Gola izan zen.

Etsipenak inbaditu zuen Pauren taldearen bihotzak, baina ez zuen amore eman nahi izan. Bazekien amaierara arte borrokatu behar zutela. Berritutako determinazioarekin, baloia hartu eta kontraeraso azkar bat zuzendu zuen.

Partiduaren azken segundoetan, Pauk amestu zuen aukera aurkitu zuen. Baloia oinetan zuela, aurkako ate aldera igo zen. Bere indar eta trebetasun guztiarekin, jaurtiketa perfektua egin zuen, baloia sareetara bidaliz.

Azken txistua jo zuen, eta zelaia txalo zaparradaz lehertu zen. Pauk eta bere taldeak Ametsen Kopa irabazi zuten. Jendetzak txalo eta poza oihuekin animatu zituen, eta Pauk bere taldekideak besarkatu zituen, begiak zoriontasunez distiratsu zituela.

Gaua herrian festa handi batekin amaitu zen, non Pauk eta bere lagunek goizaldeko ordu txikietara arte ospatu zuten garaipena. Inoiz ahaztuko ez duten gaua izan zen, barre, irribarre eta amets betea.

Txapelketaren ondoren, Pauk konturatu zen futbola ez zela joko bat soilik, indar, determinazio eta adiskidetasun iturri bat baizik. Eta bere maite zituen familia eta lagunen laguntzarekin, bazekien edozer lor

zezakeela.

Eta horrela, izarrak zeruan distiratzen ziren bitartean eta herria bakean lo hartzen zuen bitartean, Pauk irribarre egin zuen, etorkizunean zain zituen abentura askorekin amets eginez, jakinda beti eramango zuela berarekin Ametsen Koparen oroitzapena eta garaipenerako bidean ikasitako guztia.